

Gedicht: van Huib Fenijn uit de bundel “Naar veilige haven”

HET LIED VAN HET LAM

Zij zongen op lijzige wijze hun psalmen
en iedere noot duurde zeker vier tel.

Men kreeg er wat van, van dat eeuwige galmen,
maar God in de hemel begreep het toch wel.

Zij zwaaide hun armen in blijde extase,
als wuivende twijgen in vreugdevol spel.

Men noemde hen spottend „godsdiensdige dwazen”.

Maar God in de hemel begreep het toch wel.

Zij zongen zo vals als drie schorre matrozen:
„Grijpt nu toch de kansen, de tijd gaat zo snel!”

Het kerkvolk stond bijna van schaamte te blozen,
maar God in de hemel begreep het toch wel.

Want eens zullen al die verschillende monden,
tesaam met één tong en één taal en één stem,
in nimmer ophoudende zangen verkonden
de lof en de eer en de glorie van Hem!